

MEHMET ATILGAN

× BARBAROSSA ×

×

MEHMET ATILGAN

BARBAROSSA

× GİZEMLİ ×
HAZINE

YILDIZ
YAYINLARI

BARBAROSSA

Gizemli Hazine

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Doğukan İşler
Kapak Tasarımı CumbaCo
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Mart 2016
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2241-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4012

GÜMÜŞ ROMANLAR / 13

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Barbaros'un Günüğü

“Kaptan seni çağırıyor Andre!” diye bağırdı miçolardan birisi.

O zamanlar on yedi yaşında, gencecik bir delikanlıydım. Umutla ışıldayan açık renk gözlerimle, ön kasaranın üzerinden keyifle ufku seyrediyordum. Kaptanın beni çağırıldığını duyunca ana güverteye inip kaptan köşküne doğru aceleci adımlarla yürümeye başladım.

Kaptan Aynberk, beni sekiz sene evvel Endülüs topraklarındaki Cadiz’de bir köle pazarından satın almıştı. Söylediğine göre biraz Türkçe, biraz da İspanyolca konuşuyordum o zaman. Bu yüzden de benim İspanyol korsanlarının Anadolu kıyılarından kaçırdıkları bir Türk olabileceğimi tahmin etmiş. Ama geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlayamadığımdan, bunun üzerinde fazla durmamış. Atina’ya döndüğünde, Osmanlı İmparatorluğu’nun atadığı Atina baş kadısının defterine beni on yıllığına köle olarak satın aldığını kayıt ettirmiş.

Kaptan Aynberk’e verdiğim hizmet, iki yıl sonra bitecek ve özgür olacaktım; ama kaptanın yanında da bir köle sayılmazdım

zaten. İlk başta onun özel hizmetçisi olarak göreve başlamıştım. İlerleyen yıllarda çalışkanlığım, çabukluğum ile söz dinleme huyum sayesinde iyice gözüne girmiş ve tayfaların arasında imtiyazlı bir yere yükselmiştim.

Kaptan köşküne girdiğimde, Kaptan Aynberk'i her zaman ki gibi masası başında hesap defterleriyle uğraşırken buldum. Kaptanın dağınık hâlde duran masasının üzerinde tüylü divitler, yeşim mürekkep hokkası, matematik araç gereçleri, ölçüm aletleri, pusula, dürbün ve bir de Portekizli bir kaptandan satın aldığı ceylan derisine işlenmiş büyük boyutta bir dünya haritası vardı. Köşedeki sallanan iskemlesinin üzerinde ise, uzun beyaz tüylerinden yüzü bile görünmeyen miskin Angora tavşanı o çok sevdiği öğlen uykusuna dalmıştı.

Kaptan uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Omuzlarından dökülen kırlaşmış seyrek saçları ve çenesindeki aklaşmış sakalları, ellili yaşların son demlerini yaşadığını gösteriyordu. İri delikli, kemerli burnu, parlak gözlerinin sevecen ve cana yakın ifadesine tezat olarak yüzüne cüretli bir sertlik verirdi. Kırk yıldır denizlerdeydi. Özünde çok iyi bir adamdı; ama söyledikleri yapılmazsa, öfkesi yıldırım gibi kasıp kavururdu çevresini.

İçinde sekiz savunma topu bulunan iki yüz yirmi ton ağırlığındaki, en az kaptan kadar yaşlı olan gemimiz Parlak Yıldırım ile Atina limanından demir almış; İskenderiye limanından yeni yükler aldıktan sonra, Cebelitarık Boğazı'nın ucundaki Fas vilayetine gitmek için tekrar denize açılmıştık. Gemide kaptan dâhil toplam yirmi dört mürettebat vardı. Mürettebatın yarısı Rum, diğer yarısı da Rumeli'de yaşayan Türklerdi. Bazı Rum gemileri Türkleri işe almazken, Kaptan Aynberk'in böyle bir kısıtlaması asla olmamıştı. O, hangi dinden ve milletten olursa olsun işini iyi yapan herkesi gemisine kabul ederdi.

Kaptan o kadar dalgındı ki, içeriye girdiğimi belli etmek için öksürmek zorunda kaldım. Kaptan Aynberk, düşünceli yüzünü haritadan kaldırıncaya sevecen bir ifadeyle gülümsedi.

“Ooo, Andre! Benim sadık dostum, hoş geldin.”

“Beni emretmişsiniz efendim.”

“Andre, kapıyı sıkıca kapat ve masamın önüne yaklaş. Sana söyleyeceğim önemli şeyler var.”

Kapıyı kapatıp masaya yanaşım. Kaptan her zamankinden daha neşeliydi. Bir buçuk aydır karadaydık. Kaptan, tıpkı bir balık gibi denizden uzakta kalamazdı. Mürettebatına verdiği izinleri kaldırmış, planladığımız Fas yolculuğuna bir ay önceden çıkmıştık. Ama kaptanın içi içine sığmıyordu. Bu yolculuğun her zamanki yolculuklardan farklı olduğunu daha Parlak Yıldırım'ın cilalı güvertesine çıkar çıkmaz anlamıştım.

“Uzun zaman oldu Andre... Birbirimizin ciğerini tartacak kadar uzun bir zamandır birlikteyiz. Seni bu gemideki herkesten farklı bir gözle gördüğümü biliyorsun. Bu yüzden bunu şimdi söylemek istiyorum, fırtınanın ne zaman çıkacağını bilemeyiz çünkü...”

Susup, yüzümün aldığı meraklı ifadeyi keyifle seyretti. Sonra, “Seni birkaç sene sonra ikinci kaptan yapacağım. Benden sonra da bu geminin kaptanı sen olacaksın,” dedi birden.

Kaptanın bunu böyle pat diye söylemesi beni oldukça heyecanlandırmış ve şaşırtmıştı. “Kaptan mı, ben mi?” diye tekrarladım kulaklarıma inanmadığımı düşünerek.

“Evet, sen Andre. Biliyorsun hiç çocuğum yok. Ve sen benim için bir oğuldan farksızsın. Bu geminin sorumluluğunu rahatlıkla kaldırabilirsin.”

“Ben mi? Ama...”

“Sözümü kesme be çocuk!” diye tatlı bir sertlikle payladı beni. “Sadece bu da değil. Sen doğuştan seçilmiş bir insansın. Bunu daha seni ilk gördüğümde gözlerinden anlamıştım. Kollarındaki ve bacaklarındaki dövmeleeri fark edince de emin oldum buna.”

“Anlamıyorum kaptan... Vücudumdaki o dövmeleerin anlamını birçok kimse yıllardır soruyor; ama ben bile bilmiyorum.”

“Ben biliyorum ama evlat. Zamanı gelince sen de öğreneceksin. O dövmeleer sayesinde bir gün dünyanın en zengin ve en güçlü insanı olacaksın!”

Kaptanın benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadığım için şaşkın şaşkın bakınca, kaptan neşeli ve kavruk bir kahkaha attı.

“Evlat, şu köşedeki sandığı görüyor musun? O sandığı kenara it, haydi!”

Meraklı bir ifadeyle kamaranın köşesine gidip sandığı itekledim.

“Altında beş tane tahta kaplama var. Ortadaki tahtayı, çakını kullanarak kaldır. İçinde gizli bir bölme var. Oradaki paketi bana getir.”

Cebimdeki sustalı çakıyı kullanarak kaptanın söylediği tahta kaplamayı kaldırdım. Açılan küçük gizli bölmenin içinde muşamba bir paket vardı. Daha dokunur dokunmaz içine kutu gibi bir şey sarılmış olduğunu anlamıştım.

Kaptanın masasının önüne gelip merak içinde muşambayı kaptana uzattım. Kaptan, üzerine kauçuk sürülerek su geçirmeyecek hâle getirilmiş olan kalın bezi özenle açtı. İçinden deri mahfazaya sarılı bir paket daha çıkardı. Merakım gitgide artarken,

kaptan deri mahfazanın kapağını dikkatlice açtı ve içinden ince bir defter çıkarttı. Ortalığı tutkal ve bal mumu kokusu sararken, kaptanın çıkarttığı deri ciltle kaplı defteri kaptanların tuttuğu seyir defterlerine benzetmişim.

Kaptan Aynberk, ilgi dolu bir bakışla gözlerini defterin kapağından bana kaldırdı. Yüzünde sevimli, kışkırtıcı bir ifade vardı.

“Bu defteri görüyor musun evlat... Bu defter, Akdeniz’in en büyük ve cesur reisi Barbarossa’nın kaybolan günlüğünün üç parçasından birisi!”

“Barbarossa mı?”

“Evet. Bundan yirmi yıl kadar önce ölen, İtalyan’ların Barbarossa dediği, Türklerinse Barbaros Hayreddin Paşa ismini taktığı Midillili büyük Osmanlı kaptanı. Uzun yıllar Akdeniz’de deniz haydutluğu yaptıktan sonra Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı donanmasına Kaptan-ı Derya olarak atanmıştı. Ve sonra deniz haydutluğunu bırakıp, otuz yıl boyunca Osmanlı donanmasına üstün bir şekilde hizmet etti. Geride, ölmeden önce yazdırdığı *Gazavat-ı Hayreddin Paşa* isminde, hayatını anlattığı on yedi bölümlük bir kitap bıraktı. Fakat bu kitabın üç bölümü eksikti. Efsaneye göre bu üç bölümün bir yerlerinde Barbaros Hayreddin Paşa, şifreli bir dilde, Akdeniz’de topladığı ganimetleri gömdüğü adanın bilgilerini veriyordu.”

Duyduklarımın şaşkınlığı ve heyecanı içinde, “Yani elinizde tuttuğunuz o defter definenin yerini mi gösteriyor!” diye bağır-dım. Kaptan, yine neşeli bir kahkaha attı.

“Efsaneye göre Barbaros, günlüğünün üç parçasını Atlantik Okyanusu’nda üzeri tehlikelerle dolu üç gizemli adaya sakladı. Ve her günlüğünün sonuna, bir sonraki günlüğün yerini gösteren şifreli bir mesaj bıraktı. Benim elimdeki defter, günlüğün ikinci

bölümü. Bundan önceki günlüğü bulanlar, bu günlüğe de ulaştıktan sonra, başlarına gelen kötü olaylar sonucunda hayatlarını kaybettiler. Ve bu günlük bir şekilde benim elime geçti. Uzun zamandır bu günlükteki şifreyi çözebilmek için uğraşıyordum. Ve artık çözdüm. O gün geldi...”

Kaptan birden o kadar heyecanlanmıştı ki, sesini feci şekilde yükselterek, “Cebelitarık Boğazı’nı geçip Atlantik’e açılacağız Andre. Günlüğün kayıp olan son parçasını bulmaya gidiyoruz!” diye bağırdı. “O son parçayı da bulunca, dünyanın en büyük hazinesi bizim olacak!”

Kaptanın anlattıklarından içim ürpermiş, vücudum tatlı bir heyecan kasırgasıyla sarılmıştı. Kaptan, heyecanlandığımı görünce gayet memnun bir şekilde, “Evet genç Andre! Sen ve ben, birlikte başaracağız bu işi,” dedi. “Çünkü sen...”

Kaptanın lafını bölen boğuk bir patlama sesi duyuldu dışarıdan. Ve birkaç saniye geçmeden, geminin güvertesine sıçrayan bir su sesi geldi. Tedirgince yüz kasları gerilen kaptanın işaretiyle birlikte dışarı bakmak için telaşla kapıyı açtım. Kapıyı açmamla da güvertede kaçışan tayfaların canhıraş çığlıkları dalga dalga içeriye doldu:

“Saldırıya uğradık Kaptan! Bir Osmanlı kadırgası bize saldırıyor!”

Esaret Altında

Kaptan Aynberk masasından kalkarken, günlüğü aldığı yere geri koymamı ve gizli bölmenin kapağını kapadıktan sonra sandığı yerine itmemi söyledi. Ardından da, “Hay köpek balıklarının dişleri!” diye bir denizci küfrü savurarak hışımla dışarı fırladı.

Peşimizdeki Osmanlı kadırgası, yaklaşık beş yüz kulaç arkamızdaydı. Ama tecrübesiz tayfaların bağırdığı gibi bize saldırmıyordu. Sadece durmamız için uyarı atışı yapıyordu. Geminin baş tarafındaki on iki okkalık toptan fırlayan ikinci güllenin de beş altı metre yakınımızda denize düşmesiyle, Kaptan tayfalarına bağırarak emrini verdi:

“Orsa alabanda eğlen! Serene beyaz bayrak çekin! Yelkenleri söndürün ve derhal denize sağ yan lengerleri atın!”

Geminin güvertesini bir koşuşturmaca aldı. Korku ve endişe yüklü gözlerle tayfalar, verilen emirleri aceleyle yerine getirmek için âdeta uçuyorlardı. Kaptan, kış kasarasına çıktı ve birinci kaptan yardımcısı Makis Samaras’dan katlanır pirinç dürbünü alıp tek gözünü kapayarak peşimizdeki gemiye baktı. İki

bodoslama arası kırk metre uzunluğunda, güvertesi sekiz metre genişliğinde, iki üçgen yelkenini rüzgâra fora etmiş, denizi yara yara bir yıldırım gibi üzerimize doğru gelen kadirganın sancağında Akdeniz'in sahibi üç hilalli Osmanlı bayrağı dalgalanıyordu.

Bizim altımızda ise üç Latin yelkenine sahip, üstelik ambarları ağzına kadar erzak dolu elli metrelik ağır bir karavela vardı. Borda demirlerini denize atıp yelkenleri indirince, gemimiz yüz kulaç mesafe daha sürüklendikten sonra, burnunu kadirgaya çevirerek yavaş yavaş durdu. Kısa sürede Osmanlı savaş kadirgası yanımıza yaklaştı. Mizana direğindeki yeşil renkli sancağın ortasındaki Zülfikar sembolü, bu geminin Osmanlı Riyâle-i Hümayun'una; yani oldukça yüksek rütbeli bir kaptana bağlı olduğunu gösteriyordu. Küpeştenin kenarında siper almış elli silahendazın üzerimize doğru çevirdiği fitilli tüfeklerin güneşte parlayan menevişli çelikten namlularının tehdit dolu uçları, gözümüzü tedirginlikle parlatıyordu. Ayrıca iki küreğin arasındaki *manka* denilen boşluklarda ikişerli sıralarla duran elliye yakın kemankeş de arbaletlerini bize doğrultmuş, Türklerin Barbaros Hayrettin Paşa'dan beri kullandıkları geleneksel bordalama düzenini almışlardı.

Gemiler yan yana gelince, kadirgadan birinin bize Rumca bağırdığını duyduk:

“Rampa indirip güvertenize çıkacağız! Tüm tayfanız sancak direğinin önünde toplansın! Borda toplarınızın başında güllercileriniz varsa, onlar da güverteye!”

Kaptan Aynberk'in emriyle tüm tayfalar söyleneni yaptı. Ben ve birinci kaptan yardımcısı Makis Samaras, kaptanımızın arkasında durup beklemeye başladık. Kadirganın küpeştesinden bizim gemimize geniş ve uzun bir rampa indirildi. Ardından da üzerleri tam tekmil silahla kuşanmış cengâver gözlü otuz tane

kadar levent, ellerindeki fitilli tüfeklerle rampadan gemimizin güvertesine koştular ve etrafımızı çevirip tüfeklerin namlularını üzerimize çevirdiler. Onlar bu konumda dizilince, kıyafetlerinden üst düzey bir deniz subayı olduğu izlenimi veren biri belirdi rampanın ucunda.  zerinde samur k rkten yeşil bir kaftan, altında beyaz bir gömlek, belinde al renkli bir kuşak, ayağında sarı yemeniler, başında ise sırma şeritli bir kallavi vardı. AĞır aksak bir yürüyüşle rampada ilerleyip g vertemize atladı. Ellerini arkasına atıp Kaptan Aynberk'in karşısında durdu.

Sakallarındaki beyaz teller ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, yaşının kırkın üzerinde olduğunu gösteriyor; elmacık kemiğinin üzerindeki erik renkli k c k bir yara izi ve aksayan sağ bacağı ise, Akdeniz'de savaşarak yıllarını geçirmiş deneyimli bir savaşçı olduğunu etrafına açıkça ifşa ediyordu. Kaptanı baştan aşağı k c mseyici bir bakışla s zd  önce. Sonra g r ve akıcı bir Rumca'yla, "Ben; Cezayir, Tunus ve Trablusgarp Eyaletleri Derya Kaptanlığı donanmasından Yıldızlı şahin kadırgasının Reis-i Sâni'si Hüseyin Reis," deyip elini göğsüne götürdü. "Damgalı belgelerinizi görmem gerek."

Kaptan başını eğip, "Hay hay reis, derhal!" diye cevapladı ve o da aynı şekilde elini göğsünün üzerine götürüp saygılı bir reverans yaptı. Sonra da ellerini bir kez çırpıp bana döndü:

"Andre, fırla haydi!"

Bahadır leventlerden birinin kuşkulu gözetiminde kaptanın köşküne çıktım ve masasındaki ekmecelerine koyduğu evrakları getirip saygılı bir hareketle Hüseyin Reis'e sundum. Hüseyin Reis evrakların m h rlerine göz atarken, Kaptan Aynberk, "Efendim, gördüğünüz gibi bütün evraklarımız tamam. Bu gemi Rumeli Beylerbeyliği emri altında, Osmanlı İmparatorluğuna vergisini ödeyen, şerefli bir ticaret gemisidir," diye konuştu.

Osmanlı kadırgasının ikinci reisi, alaycı bir ifadeyle başını salladı.

“Evraklar öyle söylüyor; ama Akdeniz limanlarında bu gemi hakkında başka söylentiler dolanıyor.”

“Söylenti mi? Ne söylentisi reisim?”

“Bu gemide kaçak silah varmış!”

Kaptan gergin bir kahkaha attı.

“Hangi eyyam ağası uydurur bunları! Evraklarda da yazdığı gibi biz, Rumeli vilayetinin izniyle altın tozu, Gine baharatı, fildişi ve kumaş ticareti yapıyoruz. Gemimizde silah namına bulunun tek şey, tayfamın kendini korsanlardan koruması için kış kasarası altında sakladığımız alaybozan tüfekler.”

“Öyle mi?”

Reis-i Sâni, leventlerden bir düzinesine seslendi ve geminin ambarlarını aramalarını emretti. Leventler ambarlara inerken, Hüseyin Reis kuşağından papatya nakışlı kırmızı bir ipek mendil çıkartıp yüzünün terini sildi. Diplomatik konuşmaları iyi beceren uyanık Aynberk ise onunla koyu bir sohbete tutuşmuştu hemen. Akdeniz ve Ege’de ticaret gemilerinin rahatça yolculuk yapmasını engelleyen Girit şövalyelerine duyduğu kızgınlıkla, şövalyeleri şikâyet ediyordu ona.

Bir süre sonra ambar kapağından kafasını uzatmış bir levent, “Reisim, emanetleri bulduk!” diye seslenince, Aynberk’in su ratı birden asıldı. Reis, “Buraya getirin!” diye kıvançlı bir sesle bağırdı.

Leventler bir kasa çıkartıp Kaptan'la Reis'in arasına koydular. Reis, adamlarına kilidi kırdırdıktan sonra ayağıyla sandığın

kapağını itip açtı. İçinden bir düzine kadar İspanyol dökümü şişhaneli karabina denilen kısa tüfeklerden çıkmıştı.

“Reisim, bu kasalardan aşağıda iki düzine kadar var.”

Hüseyin Reis, hırpalayıcı bir ifadeyle yüzünü Kaptan Aynberk’e dönerek, “Bir süre sizi mürettebatınızla birlikte gemimizde misafir edeceğiz Kaptan” dedi manalı bir sesle.

Bizi Osmanlı kadırgasının levazım ambarına kilitlemişlerdi. Gemimiz Parlak Yıldırım’a ise yirmi levendin kontrolünde yirmi kadar halatçı ve bir serdümen geçmiş, onu kadırganın peşinden getiriyorlardı.

Ambara bizi kitledikten bir süre sonra yukardan, “Yektir Allah yeeeeek!” diye gür bir nara koptu. Bu naranın ardından güvertedeki iki yüz kadar kürekçinin “Ya Allah!” diye kükreyip küreklere asıldığını işittik. Osmanlı kadırgası Yaldızlı Şahin, ok gibi dalgaları yararak ileri doğru atıldı.

İçerde tıkış tıkış oturuyor ve kara kara düşünüyorduk. Aramızda oturmayan tek kişi Kaptan Aynberk’ti. Mavi gözlerinden şimşekler çıkartarak ortada; yedek yelken bezleri, palamarlar ve yığınlar halinde istiflenmiş ağır keresteler arasında asabi ve moralsiz bir hâlde geziniyordu.

Sonunda, tayfalarının homurdanmaları arasından, “Korkmayın, sizi bu belaya ben batırdım, ben çıkartacağım!” diye seslendi.

“Nasıl?” diye sordu birisi.

“Tabii ki rüşvetle... Aranızda benimle eskiden beri çalışan tecrübeli tayfalar bilir. Bir keresinde Portekizlilerin eline düşmüştük ve para karşılığında kurtulmuştuk. Şimdi de bizi Tunus’taki Osmanlı topraklarına götürüyorlar. Oranın valisiyle görüşünce tekrar özgür olacağız.”

“Ya seni valiyle görüştürmezlerse Kaptan?” diye sordu diğer bir tayfa umutsuz bir sesle.

Kaptan Aynberk sert bir bakış attı, tahta yığının önünde oturan ve yüzü karanlık yüzünden görünmeyen tayfaya.

“Tabii ki görüştürecekler. Altın sikkeler her kapıyı açar. Siz orasını bana bırakın.”

Kaptan, memnuniyetsiz ve sinirleri bozulmuş tayfaları bu sözlerle teskin etmeye çalışmıştı; ama kaptanın asabi görüntüsü içime bir kuşkunun düşmesine neden olmuştu. Kaptan her ne kadar kendinden emin gibi konuşsa da aslında huzursuzdu. Bu huzursuzluğun nedeninin, kamarasındaki borda tahtalarının altına gizlediği Barbaros’un günlüğünün başkasının eline geçme korkusundan başka bir şey olmadığını hissediyordum.

Akşamüzeri bize, yiyecek olarak peksimet verdiler. Sakin bir Akdeniz akşamı vardı. Durgun sular kadırganın güçlü gövdesi altında yarılarak kenara çekiliyor, insanın kulağına ninni gibi gelen şıpır şıpır sesler çıkartıyordu.

Arada bir uyuklayan forsaları, yani kürek çeken tutsakları canlandırmak için bağırان gardiyan başının o gür sesi etrafı titretiyordu:

“Yektir Allah, yeeeeeeek!”

Ve forsalar, kırbaçla cezalandırılmamak için küreklere var güçleriyle asılıp canlı bir sesle karşılık veriyorlardı:

“YA ALLAH!”

Tunus Zindanlarında

Kaptanın tahmini doğru çıktı. Bizi iki gün süren yorucu ve bunaltıcı bir yolculuktan sonra, sabah sularında, İspanyolların elinde bulunan Tunus'un ünlü Halkü'l-Vaâd Kalesi'ne iki günlük mesafede, Osmanlı İmparatorluğu'nun hâkimiyetindeki küçük bir yarımada bulunan Kelibia Kalesi'ne getirmişlerdi. Zaten Tunus'un tüm güney ve doğu sahilleri Barbaros kardeşler tarafından zamanında Türk topraklarına katılmıştı.

Limana çıkar çıkmaz, ellerimizden bağlayarak liman zabıtine teslim ettiler bizi. O da kale zindan zabıtine...